

INTERVIEW
UITGELICHT

Ze had als kind paranormale dromen, maar werd niet begrepen.

Julianne Driessen (43) werkte als fiscaal juriste, maar werd na een herseninfarct coach/sjamaan voor kinderen met autisme en ADHD.

Puzzelaar van het leven

Laat ik benadrukken dat ik niet zweef en geen klap van de molen heb gehad. Ik ben juist een nuchter en rationeel mens. Ik heb twee universitaire studies gedaan en werkte zeven jaar als fiscaal jurist op een groot kantoor. Nou, als er iets rationeel is, dan dat wel. Maar het leven zelf heeft me dingen geleerd die niet iedereen kan of wil zien. Laat staan begrijpen. Ik ben nu 43 en ben twee keer heel ernstig ziek geweest, daarnaast heb ik een kind verloren en ben ik vrienden kwijtgeraakt omdat ze me 'raar' vonden. Het zij zo. Als mensen alleen maar over materiële rijkdom kunnen praten, over de kleur van hun nieuwe auto of de volgende strandvakantie, dan heb ik liever mensen om me heen die wat meer diepgang zoeken. Ik weet één ding zeker: ik ben eerlijk en authentiek. Daarom ben ik nu wat ik hoor te zijn: de puzzelaar van het leven.

Weet je, ik wil het woord paranormaal eigenlijk liever niet gebruiken, dat heeft al gauw een verkeerde lading, maar ik zie verbanden en krijg boodschappen door waarmee ik mensen kan helpen. Vooral hoog-sensitieve kinderen die niet begrepen worden, met dyslexie, autisme of ADHD. En niet te vergeten hun ouders. Ik leer ze dat ze keuzes kunnen maken: gaan we vechten en ons wereldbeeld opdringen aan onze kinderen? Of luisteren we naar onze kinderen en proberen we hun talenten in deze de wereld te begrijpen? Je staat ervan versteld hoeveel je van je kind kunt leren. Kinderen spiegelen vaak je eigen gedrag, of ze zijn bezig om gebeurtenissen van eerdere generaties in de familielijn om te zetten.

Geen veiligheid

Zelf ben ik als kind niet begrepen, eerder afgewezen. Ik had paranormale dromen die vaak beangstigend waren. Ik wist het tijdstip van mijn oma's dood en kon overleden mensen zien, horen en voelen. Mijn ouders en omgeving wisten zich geen raad met mijn opmerkingen en gedrag. Ik ervoer geen steun en veiligheid. Tegenwoordig noemen we dat *nieuwetijdskinderen*, maar in de jaren tachtig was er vooral onbe-

grip. Ik werd naar een psychiater gestuurd, dat voelde als een motie van wantrouwen. Gelukkig was het een kundige arts. Ik kreeg geen antipsychotica medicijnen, maar de garantie dat alles goed was en zou komen. Ik voelde me desondanks miskend, alleen staan. Van lieverlee ging ik zwijgen en paste me aan aan de rol die de maatschappij van me verlangde. Een keurig, net en vlijtig meisje zijn. Ik ging hard studeren en hard werken. Ik probeerde mijn paranormale talenten te onderdrukken, te negeren.

Paranormaal gevoel

Op m'n 20e kreeg ik een dubbele longembolie. Op de operatietafel had ik een bijna dood ervaring (BDE). Op m'n 28e kreeg ik een herseninfarct. Ik verloor m'n baan en heb twee jaar opnieuw moeten leren lopen en praten. Op m'n 32e kregen we een doodgeboren zontje, Ambor. Achteraf had alles dezelfde oorzaak, een genetische afwijking in m'n bloed, de zogenaamde Factor 5 Leiden, waardoor het bloed te snel stolt. Tijdens het lange revalidatieproces gingen de sluisen van mijn rechterhersenhelft weer open. Ik had té lang links geleefd, in het rationale deel van mijn hersens. Nu kregen mijn (paranormale) gevoel en intuïtie weer de ruimte. Ik wist dat we nóg twee kinderen zouden krijgen. Ik kreeg ze in dromen 'aan de lijn'. Ze hadden me zelfs hun namen al laten weten: Rowan en Arwyn. Op de zoektocht naar mezelf ben ik weer gaan studeren, dit keer kindcoaching, NLP, meditatie, reiki, sjamanisme, paardencoach, bloesem- en celzoutentherapie. Mijn eigen pijn van niet begrepen worden was de drijfveer en de ervaringen die ik opdeed, gebruik ik nu om anderen te helpen. Dat zie je trouwens wel vaker bij therapeuten, psychologen en psychiaters. Ze worden gedreven door eigen ervaringen.

Buizerd & paard

Sinds 2005 ontvang ik thuis zeker tien cliënten per week, meest kinderen. De regenboog is het symbool van mijn praktijk *True Colours*. De regenboog is de verbindingsbrug tussen ouders en kinderen. De eehoorn is daarbij mijn totemdier. Die

„Mijn paranormale dromen werden niet begrepen. Ik ging zwijgen en deed wat de maatschappij van me verlangde: een keurig, net en vlijtig meisje zijn.” FOTO MAARTJE VAN BERKEL

DOOR RON BUITENHUIS

draagt de hoorn van het inzicht en is beschermers van het woud. Het woud waarin veel onbegrepen kinderen ronddwalen. De eehoorn staat voor zuiverheid. Daar hecht ik heel sterk aan en daar geloof ik heel oprecht in.

Het ergste dat men over mij kan zeggen, is dat ik niet eerlijk zou zijn, als mensen mijn integriteit in twijfel zouden trekken. Verder zijn de buizerd en het paard belangrijke dieren in m'n leven. Paarden zijn edel, hebben geen dubbele agenda, leven in het nu en hebben de oerkracht om mensen te dragen. En heel vaak als ik belangrijke boodschappen 'van boven' krijg, of overleden personen 'op bezoek komen', verschijnt er een buizerd in m'n leven. Echt! Ik was ooit met mijn paard verdwaald in de Maasbreesse bossen en een buizerd vloog voor ons, wachtte steeds op een kruising en wees ons de weg.

“
Ooit was ik priesteres in Egypte en sjamaan bij Canadese indianen.

Julianne Driessen

Zelf heb ik geen angst meer om dood te gaan, ondanks dat de bloedafwijking Factor 5 Leiden altijd in mijn genen blijft zitten. Ik heb medisch en sociaal gezien zo veel tegenslagen gehad, maar me telkens weer terug weten te vechten. Hierdoor vertrouw ik inmiddels op een oerkracht in mezelf.

Oude angsten

Afgelopen weekend had ik een sjamanistische vuurceremonie. Ik verbrandde allerlei oude angsten en kreeg de boodschap mezelf meer te manifesteren: Ik leef! Ik ben! Ik mag gezien en gehoord worden. Ik kom uit een gezin dat zijn hoofd niet boven het maaiveld uit durfde te steken. Je kent dat wel: niet opvallen en vooral gewoon doen. Ik heb van nature geen zendingsdrang, maak nooit reclame voor m'n praktijk, maar kreeg de ingeving dat ik meer

naar buiten moest treden. De laatste tien jaar heb ik als natuurgeneeskundig therapeut voor in een-op-een consulten mensen geholpen. Nu wordt het tijd dat ik mijn kennis en ervaring breder uit ga dragen. En zie, twee dagen later bel jij voor dit interview. Dat is geen toeval. Toeval bestaat niet. Niks gebeurt zo maar. Het leven is opgebouwd uit duizenden puzzelstukjes die allemaal met elkaar te maken hebben. Maar je moet die verbanden wel (durven te) zien. Verbanden die soms generaties teruggaan. Dingen die je voorouders zijn overkomen, spelen vaak generaties lang door. Ik help mensen daarmee. Ik leg de puzzel en verklaar dingen, dat is mijn taak in dit leven. Voor mij niks raars: ooit was ik priesteres in Egypte en sjamaan bij Canadese indianen. Nu komen al die ervaringen hier in Blerick in mij samen.

“
Na m'n herseninfarct heb ik twee jaar opnieuw moeten leren lopen en praten.

Julianne Driessen

Reageren?
ron.buijenhuis@delimburger.nl